

Arrest

nr. 246 836 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker komt, samen met zijn ouders, op 12 december 2000 aan in België.

Op 23 december 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2009 wordt de verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 21 juni 2010 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 26 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van verzoekers verblijf. Bij arrest met nummer 219 439 van 4 april 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 28 mei 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinsherenging met zijn Belgische moeder. Op 8 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 233 392 van 2 maart 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 14 juli 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: A. E. (...).

Voornaam: A. R. (...)

Geboortedatum: (...).1973

Geboorteplaats: A. (...)

Nationaliteit: Iran

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3°, en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, dit bevel om het grondgebied te verlaten, treedt in werking bij uw invrijheidstelling door Justitie, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

U wordt geacht door uw gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Op 06.06.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit en verhandelen van cocaïnum (cocaïne) (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data tussen 01.11.2012 en 09.07.2013, het laatste feit gepleegd zijnde op 08.07.2013). Op 30.06.2016 werd u door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 30.04.2015); aan poging tot verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 14.05.2015). Op 16.06.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een maatschappelijk werker van een openbare dienst (feit gepleegd op 18.11.2015). Op 19.12.2018 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (2x) (feiten gepleegd op 24.01.2012 en op 01.06.2014).

Uw recht op verblijf werd op 26.10.2018 beëindigd op basis van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Deze beslissing werd aan u betekend in de gevangenis van Hasselt op 29.10.2018. Op 26.11.2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 16.10.2018 te vorderen. Op 04.04.2019 verwierp de RVV het beroep tot nietigverklaring. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf.

Op 29.05.2020 werd u een schrijven d.d. 15.05.2020 betekend waarin u uitgelegd werd dat u, daar uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou moeten verlaten na uw invrijheidstelling door justitie en dat u de toegang tot het grondgebied zou ontzegd worden. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen aan te geven of er, naast de elementen die u reeds aanhaalde in het hoorrecht d.d. 24.10.2018, nog andere elementen zijn die het nemen van dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Bij onderhavige beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde argumenten alsook met de ingediende documenten.

+++

U zit momenteel vier gevangenisstraffen uit wegens het bezit en het verhandelen van drugs, meerdere verkrachtingen, poging tot verkrachting en opzettelijke slagen of verwondingen. U bereikt strafeinde op 10.11.2025. De feiten die leidden tot de veroordelingen d.d. 30.06.2016 en d.d. 19.12.2018 zijn uitermate verwerpelijk en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en uw bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij de slachtoffers. Uit het vonnis d.d. 30.06.2016 blijkt dat om de straffe bepalen o.a. rekening gehouden werd met: "[...] du manque d'empathie du prévenu à l'égard des victimes, ce qui constitue un risque de récurrence d'autant que le rapport d'expertise psychologique pointe la personnalité narcissique et dyssociale du prévenu ; de l'absence totale de prise de conscience par le prévenu du caractère inacceptable de son comportement, révélé tant par son discours lors de l'enquête et de l'audience mais également au travers des conclusions du rapport d'expertise pointant « des comportements sexuels opportunistes dans une logique d'instrumentalisation où l'altérité est tout simplement niée » ; du danger réel et permanent que le prévenu, qui a agi comme un véritable prédateur, représente pour la sécurité publique et particulièrement pour l'intégrité sexuelle d'autrui, étant patent que par ce type de comportements délictueux, il participe concrètement au climat d'insécurité croissant ; [...]" (vrije vertaling : [...]) gebrek aan empathie van de betrokkene ten opzichte van de slachtoffers, wat een risico op recidive inhoudt temeer daar het psychologisch deskundigenrapport wijst op een narcistische en dissociële persoonlijkheid bij beklaagde; de totale afwezigheid van het besef van betrokkene van het onaanvaardbare karakter van zijn gedrag, wat blijkt uit zijn verklaringen tijdens het onderzoek en de hoorzitting maar ook uit de conclusies van het deskundigenrapport dat wijst op "opportunistische seksuele gedragingen waarbij hij zijn slachtoffers instrumentaliseert en waarbij het anders zijn eenvoudigweg ontkend wordt"; het reëel en permanent gevaar dat de beklaagde, die als een echt roofdier handelde, vertegenwoordigt voor de publieke veiligheid en in het bijzonder voor andermans seksuele integriteit waarbij het zonneklaar is dat hij door dit soort van misdadig gedrag concreet bijdraagt aan het groeiende klimaat van onveiligheid; [...]). Uit het arrest d.d. 19.12.2018 blijkt: "Beklaagde toont zich als een verkrachter, die het gemunt heeft op kwetsbare vrouwen, die hij opzoekt in het uitgaansleven. Elk respect voor zijn slachtoffers is hem vreemd." Het hoeft weinig betoog dat dergelijke feiten enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen in de samenleving. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Uit het strafdossier komt bovendien naar voor dat u drugs (cocaïne, amfetaminen, extasy) gebruikte en dronk, redenen die de kans op recidive verhogen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw alcohol- en drugsprobleem verholpen is. Daarenboven, indien zou blijken dat u therapie volgde om te werken aan uw verslavingsproblematiek, bestaat nog steeds een risico op herval, temeer daar een terugkeer naar de maatschappij na een jarenlange detentie niet evident is. Uit het vonnis d.d. 06.06.2014 blijkt: "Beklaagde [u] heeft zich bij zijn handel in cocaïne gewetenloos laten leiden door een drang naar geldgewin, hierbij misbruik makend van de kwetsbare positie van de gebruikers en zonder zich te bekommeren over de negatieve gevolgen van drugs op de gebruikers en de maatschappij."

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

In het schrijven van uw advocaat d.d.29.05.2020 stelt deze dat u tijdens uw detentie niet stil heeft gezeten en u ten volle aan uw re-integratie werkte. Zo beschikt u over een werkbelofte in een kapsalon, kan u psychiatrisch begeleid worden bij dr. M. (...), kan u voor woonst terecht bij uw zus, staat u op de 2^e plaats voor een sociale woonst, betaalt u uw penale boetes af, bekwam u een afbetalingsplan en beschikt u over een rijbewijs. U zou zich herpakt hebben tijdens uw huidige detentie, stelt disciplinair geen problemen, bent tewerkgesteld als knecht en volgde diverse opleidingen met het oog op uw re-integratie. U wenst graag nog een kans om uzelf te bewijzen, zowel ten opzichte van de Belgische Staat als ten opzichte van uw familie die u steeds is blijven steunen. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde en er werkzaam bent, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Tijdens een verblijf in de gevangenis staat men onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis maakt niet dat vast zou staan dat er geen gevaar meer van u uit gaat zodra u in vrijheid gesteld wordt en niet langer nauwgezet opgevolgd wordt. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de opmerking van uw advocaat als zou u disciplinair geen problemen stellen in de gevangenis, niet door bewijzen ondersteund wordt. Het betalen van de penale boeten (met goedgekeurd afbetalingsplan) is in uw eigenbelang aangezien er extra kosten of maatregelen genomen kunnen worden indien u dat niet doet, het is een verplichting waar u niet onder uit kan. Hieruit kan niet afgeleid worden dat er niet langer een risico op recidive bestaat.

Uit het "Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie" uitgesproken door de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen op 29.11.2019 blijkt: "Uit het PSD-onderzoek blijkt een narcistische en antisociale persoonlijkheid, gebrek aan empathie, seksueel opportunistisch gedrag en instrumenteel geweld, en er is ook sprake van misbruik van alcohol en cocaine. Tegenover de PSD ontkent u bovendien de zedenfeiten." Uit het schrijven van dr. M. (...) aan uw advocaat d.d.11.11.2019 blijkt dat u de feiten lastens vrouwen "gedeeltelijk" erkende en het bevestigt dat u zeker begeleiding/opvolging nodig heeft. U lijkt zich dan wel bereid te tonen uw problematiek aan te pakken, feit blijft dat tot op heden deze problematiek nog niet zodanig behandeld is dat een risico op recidive uitgesloten is. Bovendien ontkent u de zedenfeiten ten opzichte van de PSD en ten opzichte van de psychiater erkende u de feiten lastens vrouwen slechts "gedeeltelijk", de vraag kan dan terecht gesteld worden of u zich weldegelijk herpakt heeft zoals uw advocaat beweert. Uw eerste (gekende) verkrachtingsslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. U kampt dus al zeker meerdere jaren met een ernstige problematiek die tot op heden onvoldoende behandeld werd. Uit de door u gepleegde feiten kan afgeleid worden dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van vrouwen. In het "Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie" d.d. 29.11.2019 wordt dan ook gesteld: "De rechtbank kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat er vandaag geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald ontbreken op het vlak van dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken."

U kan na uw vrijstelling aan het werk in de kapperszaak van uw schoonbroer en legt een werkbelofte d.d. 22.05.2020 voor om dit aan te tonen. U haalde dit argument reeds aan voor de Strafvueroeringsrechtbank, daarover werd in het vonnis d.d. 21.06.2019 gesteld: "Daarbij komt dat de voorkeur moet gegeven worden aan een tewerkstelling bij derden eerder dan bij een familielid, ter wille van de onafhankelijkheid en betrouwbaarheid wat betreft sociale controle en rapportering." Daarenboven maakt het feit dat u een werkbelofte heeft, niet dat u niet langer een gevaar betekent voor de openbare orde. U was nog niet vaak officieel tewerkgesteld sinds u in België bent, maar toen u op 01.06.2014 te Tongeren N.B. verkrachtte, was u werkzaam bij het OCMW van Tongeren. Deze tewerkstelling viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dat u voor woonst bij uw zus of later mogelijks in een sociale woning terecht kan en dat u een rijbewijs heeft, kan onderhavige beslissing evenmin beïnvloeden.

Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorgelegd stuk afgeleid kan worden dat uw gedrag niet langer een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt om onderhavige maatregel te verantwoorden. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw narcistische en dissociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven.

+++

U was gehuwd met T. M. (...) (geboren op (...).1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S. (...), geboren (geboren op (...).1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016).

Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België, zij zou zich momenteel in het Verenigd Koninkrijk bevinden. Uw moeder (G. S. A. (...), geboren op (...).1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N. (...), geboren op (...).1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013), uw schoonbroer (S. A. (...), geboren op (...).1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E. (...), geboren op (...).1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M. (...), geboren op (...).1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België. U ontvangt bezoek van uw familieleden in de gevangenis. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw moeder, tussen u en uw zus, tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. U legt een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en voegt een schrijven van uw moeder, uw zoon en uw zus (ondertekend door haarzelf, haar echtgenoot en één van hun kinderen) toe. Uw familieleden geven in hun schrijven allen op hun manier aan dat zij u nodig hebben en dat zij wensen dat u in België blijft. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat er weldegelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden. Uit een schrijven van G.J., de pleegmoeder van uw zoon, blijkt dat zij reeds in 2006, uw zoon was toen 9 jaar oud, de pleegzorg over uw zoon aangevraagd en ook gekregen heeft via de jeugdrechter. U zou wel nog regelmatig contact onderhouden hebben met uw zoon. Sinds 25.02.2009 stond uw zoon nooit meer officieel op hetzelfde adres als u ingeschreven. Uw zoon bezoekt u slechts zelden in de gevangenis en u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat jullie op een andere manier nauw contact onderhielden. Uw zoon geeft in zijn schrijven aan dat hij een depressie, die 5 jaar geduurd heeft, achter de rug heeft, een periode waarin hij uw aanwezigheid gemist heeft, maar dankzij therapie en familie is hij door de depressie heen gekomen. Volgens het schrijven van zijn pleegmoeder zou deze depressie een aanvang gekend hebben toen u werd opgesloten in de gevangenis. Hij zou beschaamd geweest zijn en had schrik dat zijn vrienden zouden vernemen dat u in de gevangenis zat, hij verbrak alle contact, ging het huis niet meer uit en verzonk in een depressie. Het gegeven dat het moeilijker zal zijn om, indien jullie dat zouden wensen, opnieuw een hechtere relatie op te bouwen in de toekomst wanneer u niet langer in België verblijft, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Alle feiten die u in België pleegde, pleegde u toen u reeds vader was wat getuigt van gebrek aan verantwoordelijkheidszin als vader. Meer dan normale emotionele banden tussen u en uw zoon kunnen zeker niet op basis van de voorliggende gegevens aangenomen worden. Uw moeder schrijft (laat schrijven) dat zij haar beide knieën diende te laten opereren en dat zij extreme artritis heeft in haar handen en rug waardoor ze moeite heeft om dingen op te heffen, boodschappen te doen en dergelijke. Ze stelt dat u haar hielp toen u nog vrij was, maar dat ze nu niemand meer heeft en "er alleen voor staat". Ze stelt u nodig te hebben. Uw moeder gaat in haar schrijven volledig voorbij aan de feiten die u gepleegd heeft en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Haar bewering dat ze er alleen voor zou staan, klopt niet aangezien ook haar kleinkinderen, dochter en schoonzoon in België woonachtig zijn en haar ongetwijfeld kunnen helpen indien nodig. Dat haar dochter een eigen gezin heeft, maakt niet dat zij niet op haar hulp zou kunnen rekenen. Hoe dan ook, u zit reeds sinds 18.11.2015 in detentie, ongetwijfeld heeft zij reeds alternatieven voor uw hulp. Desgewenst kan zij ook beroep doen op allerlei instanties die hulp bieden aan hulpbehoevenden, boodschappen aan huis bezorgen en dergelijke meer. Nadat uw recht op verblijf

beëindigd werd omdat u door uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de maatschappij vertegenwoordigt, diende u op 28.05.2019 bij volmacht een 'Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van G. S. A. (...)' (bijlage 19ter) in. Op 08.10.2019 werd een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' (bijlage 20) genomen. Op 03.03.2020 werd het beroep tot nietigverklaring dat u tegen deze beslissing indiende bij de RVV verworpen. Uit het gegeven dat u bij uw zus en haar gezin zou kunnen verblijven en dat uw zus aangeeft dat zij u zullen helpen na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan, U bent een volwassen man van 47 jaar oud en kan dan ook in staat geacht worden om voor uzelf in te staan. Aanvankelijk had u voor de SURB aangegeven bij uw moeder te willen gaan wonen. In dat verband stelde de SURB dat de verwachtingen op sturend en controlerend gedrag door het thuismilieu laag liggen, het is maar de vraag of dat bij uw zus anders zou zijn. U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S. (...). Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders. Dat het contact moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen daden. Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u België verlaat na uw invrijheidstelling. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw eerste (gekende) verkrachtingslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland alwaar u het grootste deel van uw leven verbleven hebt. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U verklaarde dat uw sociaal netwerk zich in België bevindt en dat u geen enkele band meer heeft met Iran. Uw vader die nog in Iran woonachtig was, is recentelijk overleden. U legt een overlijdensakte voor om dat aan te tonen. Dat u doordat uw vader overleden is, niemand meer zou hebben in Iran, lijkt weinig aannemelijk te meer daar u het land pas op 27 jarige leeftijd verliet. Uit het schrijven van dr. M. (...) d.d. 11.11.2019 dat u voorlegde blijkt alleszins al dat u ook nog een zus zou hebben die in Iran verblijft. Uit het asielrelaas van uw moeder blijkt dat zij, minstens toen, een aantal zussen had die nog steeds in Iran woonden. Mogelijkerwijze had ook uw vader broers en zussen. Kans is groot dat uw tantes en/of ooms een eigen gezin hebben zodat u mogelijkerwijze ook neven en nichten zou hebben in Iran. Uw naaste familie bevindt zich dan wel in België, het is niet onredelijk aan te nemen dat u ook in Iran nog familie heeft. Aangezien u het land op volwassen leeftijd verliet, kan ook aangenomen worden dat u er nog vrienden en kennissen heeft. Indien u na uw komst naar België geen contact met hen onderhield is dat uw eigen verantwoordelijkheid en het zou niet betekenen dat die contacten niet hersteld kunnen worden. Hoe dan ook, wordt u als volwassen man in staat geacht om zelfs zonder familie en/of vrienden opnieuw een sociaal netwerk uit te bouwen op een plaats buiten België. Dat hoeft niet in Iran te zijn.

Vanaf april 2007 werkte u slechts zeer sporadisch officieel in België. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was via het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling

van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u na uw vrijstelling als kapper aan de slag zou kunnen bij uw schoonbroer, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U volgde allerlei opleidingen tijdens uw detentie, dat kan alleen maar een pluspunt zijn voor het vinden van een tewerkstelling buiten België. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u buiten België niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielaanvraag weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd. U legt een krantenartikel voor met als titel "Angst in Iran slaat toe na snelle stijging dodental" dat gaat over de uitbraak van Covid-19. Hierbij wordt opgemerkt dat de huidige situatie ten gevolge van de coronacrisis, tijdelijk is. U bereikt pas strafeinde op 10.11.2025, er kan aangenomen worden dat de corona-crisis dan reeds achter de rug is. En hoe dan ook zal de situatie in Iran op het moment van uw invrijheidstelling grondig geëvalueerd worden indien er sprake zou zijn van een gedwongen verwijdering naar dat land. U gaf eerder aan dat er geen medische redenen zijn die u belemmeren te reizen of terug te keren naar uw herkomstland.

(...)"

Op 14 juli 2020 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vijftien jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 251 300.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In casu heeft de verwerende partij evenwel gesteld dat de verwijderingsmaatregel die aan verzoeker werd opgelegd pas "in werking" zou treden "bij uw invrijheidstelling door Justitie" (stuk 1, pagina 1).

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn

land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

De situatie waarbij de verwijderingsmaatregel "in werking" zou treden "bij uw invrijheidstelling door Justitie”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1 of 7 Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De verzoeker stelt vast dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet en dat deze verwijderingsmaatregel pas in werking zal treden “*bij uw invrijheidstelling door Justitie*”. De verzoeker meent dat deze situatie, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten pas in werking zal treden bij zijn invrijheidstelling, geen wettelijke grondslag vindt in de artikelen 1 en 7 van de Vreemdelingenwet noch in het Unierecht.

De kritiek van de verzoeker betreft evenwel niet de wettigheid van de bestreden beslissing *an sich*, maar wel de tenuitvoerlegging ervan.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd naar het concreet belang bij deze kritiek. De raadsvrouw van de verzoeker geeft hierop te kennen dat de bestreden beslissing thans niet kan worden uitgevoerd nu de verzoeker in de gevangenis verblijft en het bijgevolg onredelijk is om hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Zij meent dan ook dat de verzoeker het belang bij zijn kritiek behoudt.

De kritiek dat de bestreden beslissing momenteel niet kan worden uitgevoerd omwille van de strafrechtelijke vrijheidsberoving van de verzoeker, slaat wederom niet op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel op de tenuitvoerlegging ervan.

De Raad merkt op dat in de bestreden akte uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“Krachtens artikel 7, alinea 1, 3°, en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, dit bevel om het grondgebied te verlaten, treedt in werking bij uw invrijheidstelling door Justitie (...)”

Uit de vermelding dat het bevel in werking treedt bij de invrijheidsstelling door Justitie, blijkt dat dit bevel door de verzoeker, die momenteel een gevangenisstraf uitzit tengevolge zijn strafrechtelijke veroordeling(en), pas vanaf de datum van zijn invrijheidstelling dient te worden uitgevoerd. Aangezien, met toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, tevens wordt beslist dat de verzoeker geen termijn krijgt om het grondgebied vrijwillig te verlaten, betekent dit eveneens dat de verweerder eerst bij de invrijheidsstelling van de verzoeker kan overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
(...)”*

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De verzoeker betwist in het kader van zijn eerste middel niet dat hij zich bevindt in de bij artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen.

Bijgevolg kan de gemachtigde, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aan de verzoeker een bevel afgeven om het grondgebied “binnen een bepaalde termijn” te verlaten.

Het is juist dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wanneer de termijn om het grondgebied te verlaten dient in te gaan. De verzoeker verliest echter uit het oog dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich ook niet bepaalt dat de termijn voor uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten moet ingaan op de dag dat de beslissing tot afgifte van dit bevel wordt getroffen. Het gebrek aan enige nadere precisering in deze of gene zin, impliceert nog niet dat de gemachtigde er niet voor kan opteren om de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten uit te stellen tot de datum dat de verzoeker wordt vrijgesteld uit de gevangenis.

Wat er ook van zij, de kritiek van de verzoeker houdt geen verband met de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel met (het tijdstip van) de tenuitvoerlegging ervan. Deze kritiek kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoeker toont derhalve geen concreet belang aan bij zijn kritiek.

Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het Hof van Justitie in de zaak C-146/14, PPU – Mahdi van 5 juni 2014 in § 88 als volgt heeft geoordeeld:

“Tevens staat in punt 12 van de considerans van deze richtlijn (bedoeld wordt: de Terugkeerrichtlijn) te lezen dat de lidstaten aan illegaal verblijvende derdelanders, die nog niet kunnen worden uitgezet, een schriftelijke bevestiging van hun situatie dienen af te geven.”

Dat het niet bij wet is voorzien dat de tenuitvoerlegging van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgesteld tot op de datum van de strafrechtelijke invrijheidsstelling, mist overigens feitelijke grondslag. Artikel 74/8, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.”

Hieruit blijkt dat vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten, wel degelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering (*i.e.* een bevel op het grondgebied te verlaten), die in voorkomend geval dan onmiddellijk wordt uitgevoerd nadat de betrokken vreemdeling heeft voldaan aan de straffen die door de hoven en rechtbanken werden opgelegd.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

2. Op 29 mei 2020 werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te worden gehoord.

Verzoeker verkreeg vijftien dagen de tijd om de nodige elementen aan te halen (in aanvulling van zijn eerdere hoorrecht van 24 oktober 2018).

Het blijkt echter niet dat de verwerende partij rekening wenste te houden met de relevante elementen en standpunten van verweerder. Immers, in het administratief dossier kan worden vastgesteld dat door verweerder een schrijven werd gericht aan de griffie van de gevangenis van Hasselt met volgende toelichting op 15 mei 2020 (stuk 3):

Het recht op verblijf van betrokkene werd enige tijd gelegen beëindigd. Er zal nu een BGV en een IRV opgesteld worden voor hem (BGV zal pas ingaan wanneer hij aan justitie voldaan heeft; IRV pas wanneer hij Schengen verlaten zal hebben).

Hieruit blijkt dat, ondanks dat verweerder nog moest worden gehoord, reeds vastlag dat de bestreden beslissing zou worden genomen. Er zou eveneens een inreisverbod worden opgelegd met de modaliteiten waartoe reeds besloten werd op 15 mei 2020.

Verweerder schendt derhalve het hoorrecht en de rechten van verdediging, aangezien hieruit blijkt dat verweerder reeds een oordeel had gevormd over de situatie van verzoeker alvorens de verzoekende partij de relevante documenten en standpunten kon toelichten.

Een schending dringt zich hierom op van het hoorrecht en de rechten van verdediging, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.1. De verzoeker voert in de hoofding van het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). *In casu* licht de verzoeker in zijn tweede middel niet concreet toe op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geïmplementeerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en

gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoeker wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een omzetting uitmaakt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt volgens hem dat, wanneer een bevoegde nationale autoriteit voornemens is om een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreessaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

De verzoeker geeft aan dat hem op 29 mei 2020 de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord en hij vijftien dagen de tijd kreeg om de nodige elementen aan te halen. De verzoeker meent dat de verweerder echter geen rekening wenste te houden met de relevante elementen en zijn standpunten. De verzoeker wijst in dit verband op een e-mailbericht van 15 mei 2020 van de diensten van de verweerder en gericht aan de griffie van de gevangenis van Hasselt, waarin wordt uiteengezet:

“Het recht op verblijf van betrokkene werd enige tijd gelegen beëindigd. Er zal nu een BGV en een IRV opgesteld worden voor hem (BGV zal pas ingaan wanneer hij aan justitie voldaan heeft; IRV pas wanneer hij Schengen verlaten zal hebben).”

De verzoeker leidt hieruit af dat ondanks het gegeven dat hij nog moest worden gehoord, het reeds vastlag dat de bestreden beslissing zou worden genomen. Het hoorrecht zou geschonden zijn omdat de verweerder reeds een oordeel had gevormd over zijn situatie alvorens de verzoeker de relevante documenten en zijn standpunten kon toelichten.

De verzoeker kan niet worden bijgetreden. Het komt de Raad evident voor dat de verweerder pas overgaat tot het horen van een vreemdeling wanneer hij inderdaad voornemens is een bezwarende beslissing te nemen.

In zijn betoog maakt de verzoeker geen gewag van concrete documenten die hij heeft voorgelegd of concrete standpunten die hij in het kader van zijn hoorrecht heeft uiteengezet, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, met een brief van 15 mei 2020 (aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 mei 2020), schriftelijk werd uitgenodigd om zijn standpunt te laten gelden nopens de voorgenomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze brief wordt uitdrukkelijk verwezen naar het recht om te worden gehoord zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de in navolging van dit schrijven aangebrachte elementen in rekening heeft genomen:

“Op 29.05.2020 werd u een schrijven d.d. 15.05.2020 betekend waarin u uitgelegd werd dat u, daar uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou moeten verlaten na uw invrijheidstelling door justitie en dat u de toegang tot het grondgebied zou ontzegd worden. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen aan te geven of er, naast de elementen die u reeds aanhaalde in het hoorrecht d.d. 24.10.2018, nog andere elementen zijn die het nemen van dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Bij onderhavige beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde argumenten alsook met de ingediende documenten.”

En

“In het schrijven van uw advocaat d.d.29.05.2020 stelt deze dat u tijdens uw detentie niet stil heeft gezeten en u ten volle aan uw re-integratie werkte. Zo beschikt u over een werkbepaalde in een kapsalon, kan u psychiatrisch begeleid worden bij dr. M. (...), kan u voor woonst terecht bij uw zus, staat u op de 2^e plaats voor een sociale woonst, betaalt u uw penale boetes af, bekwam u een afbetalingsplan en beschikt u over een rijbewijs. U zou zich herpakt hebben tijdens uw huidige detentie, stelt disciplinair geen problemen, bent tewerkgesteld als knecht en volgde diverse opleidingen met het oog op uw re-integratie. U wenst graag nog een kans om uzelf te bewijzen, zowel ten opzichte van de Belgische Staat als ten opzichte van uw familie die u steeds is blijven steunen. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde en er werkzaam bent, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Tijdens een verblijf in de gevangenis staat men onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis maakt niet dat vast zou staan dat er geen gevaar meer van u uit gaat zodra u in vrijheid gesteld wordt en niet langer nauwgezet opgevolgd wordt. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de opmerking van uw advocaat als zou u disciplinair geen problemen stellen in de gevangenis, niet door bewijzen ondersteund wordt. Het betalen van de penale boeten (met goedgekeurd afbetalingsplan) is in uw eigenbelang aangezien er extra kosten of maatregelen genomen kunnen worden indien u dat niet doet, het is een verplichting waar u niet onder uit kan. Hieruit kan niet afgeleid worden dat er niet langer een risico op recidive bestaat. Uit het “Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie” uitgesproken door de Strafvuittoevoeringsrechtbank te Antwerpen op 29.11.2019 blijkt: “Uit het PSD-onderzoek blijkt een narcistische en antisociale

persoonlijkheid, gebrek aan empathie, seksueel opportunistisch gedrag en instrumenteel geweld, en er is ook sprake van misbruik van alcohol en cocaïne. Tegenover de PSD ontkent u bovendien de zedenfeiten." Uit het schrijven van dr. M. (...) aan uw advocaat d.d.11.11.2019 blijkt dat u de feiten lastens vrouwen "gedeeltelijk" erkende en het bevestigt dat u zeker begeleiding/opvolging nodig heeft. U lijkt zich dan wel bereid te tonen uw problematiek aan te pakken, feit blijft dat tot op heden deze problematiek nog niet zodanig behandeld is dat een risico op recidive uitgesloten is. Bovendien ontkent u de zedenfeiten ten opzichte van de PSD en ten opzichte van de psychiater erkende u de feiten lastens vrouwen slechts "gedeeltelijk", de vraag kan dan terecht gesteld worden of u zich weldegelijk herpakt heeft zoals uw advocaat beweert. Uw eerste (gekende) verkrachtingsslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. U kampt dus al zeker meerdere jaren met een ernstige problematiek die tot op heden onvoldoende behandeld werd. Uit de door u gepleegde feiten kan afgeleid worden dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van vrouwen. In het "Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie" d.d. 29.11.2019 wordt dan ook gesteld: "De rechtbank kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat er vandaag geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald ontbreken op het vlak van dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken."

U kan na uw vrijstelling aan het werk in de kapperszaak van uw schoonbroer en legt een werkbefoorte d.d. 22.05.2020 voor om dit aan te tonen. U haalde dit argument reeds aan voor de Strafvuiveringsrechtbank, daarover werd in het vonnis d.d. 21.06.2019 gesteld: "Daarbij komt dat de voorkeur moet gegeven worden aan een tewerkstelling bij derden eerder dan bij een familielid, ter wille van de onafhankelijkheid en betrouwbaarheid wat betreft sociale controle en rapportering." Daarenboven maakt het feit dat u een werkbefoorte heeft, niet dat u niet langer een gevaar betekent voor de openbare orde. U was nog niet vaak officieel tewerkgesteld sinds u in België bent, maar toen u op 01.06.2014 te Tongeren N.B. verkrachtte, was u werkzaam bij het OCMW van Tongeren. Deze tewerkstelling viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dat u voor woonst bij uw zus of later mogelijks in een sociale woning terecht kan en dat u een rijbewijs heeft, kan onderhavige beslissing evenmin beïnvloeden.

Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorgelegd stuk afgeleid kan worden dat uw gedrag niet langer een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt om onderhavige maatregel te verantwoorden. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw narcistische en dissociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven.

+++

U was gehuwd met T. M. (...) (geboren op (...).1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S. (...), geboren (geboren op (...).1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016).

Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België, zij zou zich momenteel in het Verenigd Koninkrijk bevinden. Uw moeder (G. S. A. (...), geboren op (...).1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N. (...), geboren op (...).1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013), uw schoonbroer (S. A. (...), geboren op (...).1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E. (...), geboren op (...).1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M. (...), geboren op (...).1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België. U ontvangt bezoek van uw familieleden in de gevangenis. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw moeder, tussen u en uw zus, tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v.

Zweden, par. 76). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. U legt een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en voegt een schrijven van uw moeder, uw zoon en uw zus (ondertekend door haarzelf, haar echtgenoot en één van hun kinderen) toe. Uw familieleden geven in hun schrijven allen op hun manier aan dat zij u nodig hebben en dat zij wensen dat u in België blijft. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat er weldegelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden. Uit een schrijven van G.J., de pleegmoeder van uw zoon, blijkt dat zij reeds in 2006, uw zoon was toen 9 jaar oud, de pleegzorg over uw zoon aangevraagd en ook gekregen heeft via de jeugdrechter. U zou wel nog regelmatig contact onderhouden hebben met uw zoon. Sinds 25.02.2009 stond uw zoon nooit meer officieel op hetzelfde adres als u ingeschreven. Uw zoon bezoekt u slechts zelden in de gevangenis en u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat jullie op een andere manier nauw contact onderhiielden. Uw zoon geeft in zijn schrijven aan dat hij een depressie, die 5 jaar geduurd heeft, achter de rug heeft, een periode waarin hij uw aanwezigheid gemist heeft, maar dankzij therapie en familie is hij door de depressie heen gekomen. Volgens het schrijven van zijn pleegmoeder zou deze depressie een aanvang gekend hebben toen u werd opgesloten in de gevangenis. Hij zou beschaamd geweest zijn en had schrik dat zijn vrienden zouden vernemen dat u in de gevangenis zat, hij verbrak alle contact, ging het huis niet meer uit en verzonk in een depressie. Het gegeven dat het moeilijker zal zijn om, indien jullie dat zouden wensen, opnieuw een hechtere relatie op te bouwen in de toekomst wanneer u niet langer in België verblijft, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Alle feiten die u in België pleegde, pleegde u toen u reeds vader was wat getuigt van gebrek aan verantwoordelijkheidszin als vader. Meer dan normale emotionele banden tussen u en uw zoon kunnen zeker niet op basis van de voorliggende gegevens aangenomen worden. Uw moeder schrijft (laat schrijven) dat zij haar beide knieën diende te laten opereren en dat zij extreme artritis heeft in haar handen en rug waardoor ze moeite heeft om dingen op te heffen, boodschappen te doen en dergelijke. Ze stelt dat u haar hielp toen u nog vrij was, maar dat ze nu niemand meer heeft en "er alleen voor staat". Ze stelt u nodig te hebben. Uw moeder gaat in haar schrijven volledig voorbij aan de feiten die u gepleegd heeft en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Haar bewering dat ze er alleen voor zou staan, klopt niet aangezien ook haar kleinkinderen, dochter en schoonzoon in België woonachtig zijn en haar ongetwijfeld kunnen helpen indien nodig. Dat haar dochter een eigen gezin heeft, maakt niet dat zij niet op haar hulp zou kunnen rekenen. Hoe dan ook, u zit reeds sinds 18.11.2015 in detentie, ongetwijfeld heeft zij reeds alternatieven voor uw hulp. Desgewenst kan zij ook beroep doen op allerlei instanties die hulp bieden aan hulpbehoevenden, boodschappen aan huis bezorgen en dergelijke meer. Nadat uw recht op verblijf beëindigd werd omdat u door uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de maatschappij vertegenwoordigt, diende u op 28.05.2019 bij volmacht een 'Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van G. S. A. (...)' (bijlage 19ter) in. Op 08.10.2019 werd een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' (bijlage 20) genomen. Op 03.03.2020 werd het beroep tot nietigverklaring dat u tegen deze beslissing indiende bij de RVV verworpen. Uit het gegeven dat u bij uw zus en haar gezin zou kunnen verblijven en dat uw zus aangeeft dat zij u zullen helpen na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan, U bent een volwassen man van 47 jaar oud en kan dan ook in staat geacht worden om voor uzelf in te staan. Aanvankelijk had u voor de SURB aangegeven bij uw moeder te willen gaan wonen. In dat verband stelde de SURB dat de verwachtingen op sturend en controlerend gedrag door het thuismilieu laag liggen, het is maar de vraag of dat bij uw zus anders zou zijn. U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S. (...). Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders. Dat het contact moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen daden. Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u België verlaat na uw invrijheidstelling. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw eerste (gekende) verkrachtingslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland alwaar u het grootste deel van uw leven verbleven hebt. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U verklaarde dat uw sociaal netwerk zich in België bevindt en dat u geen enkele band meer heeft met Iran. Uw vader die nog in Iran woonachtig was, is recentelijk overleden. U legt een overlijdensakte voor om dat aan te tonen. Dat u doordat uw vader overleden is, niemand meer zou hebben in Iran, lijkt weinig aannemelijk te meer daar u het land pas op 27 jarige leeftijd verliet. Uit het schrijven van dr. M. (...) d.d. 11.11.2019 dat u voorlegde blijkt alleszins al dat u ook nog een zus zou hebben die in Iran verblijft. Uit het asielaanvraag van uw moeder blijkt dat zij, minstens toen, een aantal zussen had die nog steeds in Iran woonden. Mogelijkerwijze had ook uw vader broers en zussen. Kans is groot dat uw tantes en/of ooms een eigen gezin hebben zodat u mogelijkerwijze ook neven en nichten zou hebben in Iran. Uw naaste familie bevindt zich dan wel in België, het is niet onredelijk aan te nemen dat u ook in Iran nog familie heeft. Aangezien u het land op volwassen leeftijd verliet, kan ook aangenomen worden dat u er nog vrienden en kennissen heeft. Indien u na uw komst naar België geen contact met hen onderhield is dat uw eigen verantwoordelijkheid en het zou niet betekenen dat die contacten niet hersteld kunnen worden. Hoe dan ook, wordt u als volwassen man in staat geacht om zelfs zonder familie en/of vrienden opnieuw een sociaal netwerk uit te bouwen op een plaats buiten België. Dat hoeft niet in Iran te zijn.

Vanaf april 2007 werkte u slechts zeer sporadisch officieel in België. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was via het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u na uw vrijstelling als kapper aan de slag zou kunnen bij uw schoonbroer, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U volgde allerlei opleidingen tijdens uw detentie, dat kan alleen maar een pluspunt zijn voor het vinden van een tewerkstelling buiten België. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u buiten België niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielaanvraag weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd. U legt een krantenartikel voor met als titel "Angst in Iran slaat toe na snelle stijging dodental" dat gaat over de uitbraak van Covid-19. Hierbij wordt opgemerkt dat de huidige situatie ten gevolge van de coronacrisis, tijdelijk is. U bereikt pas strafeinde op 10.11.2025, er kan aangenomen worden dat de corona-crisis dan reeds achter de rug is. En hoe dan ook zal de situatie in Iran op het moment van uw invrijheidstelling grondig geëvalueerd worden indien er sprake zou zijn van

een gedwongen verwijdering naar dat land. U gaf eerder aan dat er geen medische redenen zijn die u belemmeren te reizen of terug te keren naar uw herkomstland."

Uit het gegeven dat de gemachtigde - nadat de verzoeker daadwerkelijk zijn standpunt had laten kennen en hij hieromtrent een aantal elementen naar voor had gebracht - om de hierboven geciteerde redenen niet afzag van zijn voornemen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt nog geen schending van het hoorrecht of van de rechten van de verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Hierbij wordt nogmaals benadrukt dat de verzoeker de motieven als waarom de aangebrachte elementen niet volstaan, geheel ongemoeid laat. De verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde de voorgelegde elementen niet zorgvuldig zou hebben afgewogen alvorens over te gaan tot het treffen van de thans bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, blijkt niet.

Uit de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het gezins- en familielevens van de verzoeker in rekening heeft gebracht en dat hij tevens heeft vastgesteld dat de verzoeker geen gewag maakt van minderjarige kinderen. Daarnaast hield de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ook rekening met de gezondheidstoestand van de verzoeker: *"U gaf eerder aan dat er geen medische redenen zijn die u belemmeren te reizen of terug te keren naar uw herkomstland."*

De verzoeker brengt geen elementen met betrekking tot zijn gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.3. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voor de toepassing van deze bepalingen naar zijn feitelijke situatie..

Verzoeker heeft de nationaliteit van Iran. Hij werd geboren op (...) 1973 te A. (...). Hij verblijft sinds augustus 2000 in België.

Verzoeker was gehuwd met mevrouw M. T. (...), °(...).1971 te Iran. Samen hebben zij een zoon: S. A. E. (...), geboren op (...) 1997 te Iran, van Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft in België een groot familiaal netwerk. Onder meer zijn moeder, zus, schoonbroer en zijn neven (allen van Belgische nationaliteit) verblijven in België. Er is een hechte relatie tussen verzoeker en zijn familie.

Verzoeker was in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht sinds 11 juni 2009, doch dit recht werd op 26.10.2018 beëindigd door verweerder op grond van artikel 21 Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 april 2019.

Op 29 mei 2020 werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te worden gehoord. Verzoeker verkreeg vijftien dagen de tijd om de nodige elementen aan te halen (in aanvulling van zijn eerdere hoorrecht van 24 oktober 2018). Door verzoeker werd onder meer aangegeven dat hij tijdens zijn detentie niet heeft stilgezeten. Hij heeft volop gewerkt aan zijn re-integratie. Hij beschikt over een werkbepaaling in een

kapsalon, kan psychiatrisch begeleid worden door de heer M. (...), kan voor het bekomen van een woonst terecht bij zijn zus, staat op de tweede plaats voor een sociale woning, betaalt zijn penale boetes af, stelt disciplinair geen problemen, is tewerkgesteld als knecht en volgende diverse opleiding met het oog op zijn re-integratie.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boultif V Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Ünert/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Üner v. the Netherlands [GC]*, no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria [GC]*, no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands [GC]*, no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006- XII; *Maslov v. Austria [GC]*, no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder gelet op de feitelijke situatie van verzoeker (met name: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie van de verzoekende partij, de vraag of de partner van verzoeker kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd).

4. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn sociaal en familiaal netwerk in België. Verzoeker verblijft sinds augustus 2000 in

België en keerde sindsdien niet meer terug naar Iran, terwijl verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker was gehuwd met mevrouw M. T. (...), °(...).1971 te Iran. Samen hebben zij een zoon: S. A. E. (...), geboren op (...) 1997 te Iran, van Belgische nationaliteit. Zijn zoon is woonachtig in België. Verzoeker heeft in België een groot familiaal netwerk, met wie hij nauwe banden heeft. Onder meer zijn moeder, zus, schoonbroer en zijn neven (allen van Belgische nationaliteit) verblijven in België. Er is een hechte relatie tussen verzoeker en zijn familie. Verzoeker was bovendien langdurig in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht sinds 11 juni 2009, tot dit recht op 26.10.2018 werd beëindigd door verweerder op grond van artikel 21 Vreemdelingenwet.

Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordelingen van verzoeker.

Een en ander kadert in de vaststelling dat verweerder kennelijk reeds van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel moest worden opgelegd, wat verzoeker ook zou aanhalen als argumentatie in het kader van zijn hoorrecht (stuk 3). Van een objectieve en zorgvuldige beoordeling door verweerder kan daarom geen sprake meer zijn.

Door verzoeker werd onder meer aangegeven (en bewezen) dat hij tijdens zijn detentie niet heeft stilgezeten. Hij heeft volop gewerkt aan zijn re-integratie. Hij beschikt over een werkbefoel in een kapsalon, kan psychiatrisch begeleid worden door Dr. M. (...), kan voor het bekomen van een woonst terecht bij zijn zus, staat op de tweede plaats voor een sociale woning, betaalt zijn penale boetes af, stelt disciplinair geen problemen, is tewerkgesteld als knecht en volgde diverse opleidingen met het oog op zijn re-integratie.

Verzoeker werd viermaal veroordeeld voor feiten gepleegd tussen 1 november 2012 en 18 november 2015 wegens inbreuken op de drugswetgeving, verkrachting, poging tot verkrachting en opzettelijke slagen en verwondingen. Sinds 18 november 2015 deden er zich geen nieuwe feiten voor, ook niet gedurende de detentie van verzoeker. Dit pleit voor de ingesteldheid van verzoeker en zwakt de vaststelling af dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Verzoeker is bovendien bereid om zich verder te laten behandelen, zoals hij heeft aangegeven in zijn schriftelijke verklaring. Dit zwakt het risico op recidive opnieuw verder af, doch verweerder miskent deze vaststellingen in de bestreden beslissing.

Met deze elementen werd onvoldoende rekening gehouden door verweerder, temeer omdat verweerder reeds - ondanks de argumenten die verzoeker zou bijbrengen - van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel moest worden genomen (stuk 3). Het oordeel van de gemachtigde is dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Iran, terwijl hij met dit land geen enkele binding meer heeft. Zijn vader is recentelijk overleden (verzoeker bracht hiervan een overlijdensakte voor). De veronderstelling van verweerder dat verzoeker nog "familie" heeft in Iran, miskent de feitelijke situatie. Dit oordeel is kennelijk onredelijk, gezien de lange duurtijd die verzoeker verbleef buiten Iran. Bovendien blijkt op geen enkele manier - dit wordt zelfs niet onderzocht door verweerder - dat er een band zou bestaan tussen verzoeker en zijn (veronderstelde, doch verre) familie in Iran. Hetzelfde geldt voor de veronderstelling van verweerder dat verzoeker nog "vrienden of kennissen" zou hebben in Iran. Verweerder houdt er evenmin rekening mee dat verzoeker, omwille van zijn zeer langdurige afwezigheid uit Iran, vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst. Het kan daarom niet worden verondersteld dat verzoeker in staat moet worden geacht een verder leven uit te bouwen in Iran. De beoordeling van verweerder is op dit punt onzorgvuldig.

5. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Voor een algemene toelichting omtrent de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.2.2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

In casu beroept de verzoeker zich op een gezins- en familieleven in België, met name met zijn meerderjarige zoon, zijn moeder, zijn zus en schoonbroer en hun kinderen.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"U was gehuwd met T. M. (...) (geboren op (...)1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S. (...), geboren (geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016).

Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België, zij zou zich momenteel in het Verenigd Koninkrijk bevinden. Uw moeder (G. S. A. (...), geboren op (...)1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N. (...), geboren op (...)1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013), uw schoonbroer (S. A. (...), geboren op (...)1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E. (...), geboren op (...)1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M. (...), geboren op (...)1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België. U ontvangt bezoek van uw familieleden in de gevangenis. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw moeder, tussen u en uw zus, tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. U legt een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en voegt een schrijven van uw moeder, uw zoon en uw zus (ondertekend door haarzelf, haar echtgenoot en één van hun kinderen) toe. Uw familieleden geven in hun schrijven allen op hun manier aan dat zij u nodig hebben en dat zij wensen dat u in België blijft. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat er weldegelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden.

Uit een schrijven van G.J., de pleegmoeder van uw zoon, blijkt dat zij reeds in 2006, uw zoon was toen 9 jaar oud, de pleegzorg over uw zoon aangevraagd en ook gekregen heeft via de jeugdrechter. U zou wel nog regelmatig contact onderhouden hebben met uw zoon. Sinds 25.02.2009 stond uw zoon nooit meer officieel op hetzelfde adres als u ingeschreven. Uw zoon bezoekt u slechts zelden in de gevangenis en u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat jullie op een andere manier nauw contact

onderhielden. Uw zoon geeft in zijn schrijven aan dat hij een depressie, die 5 jaar geduurd heeft, achter de rug heeft, een periode waarin hij uw aanwezigheid gemist heeft, maar dankzij therapie en familie is hij door de depressie heen gekomen. Volgens het schrijven van zijn pleegmoeder zou deze depressie een aanvang gekend hebben toen u werd opgesloten in de gevangenis. Hij zou beschaamd geweest zijn en had schrik dat zijn vrienden zouden vernemen dat u in de gevangenis zat, hij verbrak alle contact, ging het huis niet meer uit en verzonk in een depressie. Het gegeven dat het moeilijker zal zijn om, indien jullie dat zouden wensen, opnieuw een hechtere relatie op te bouwen in de toekomst wanneer u niet langer in België verblijft, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Alle feiten die u in België pleegde, pleegde u toen u reeds vader was wat getuigt van gebrek aan verantwoordelijkheidszin als vader. Meer dan normale emotionele banden tussen u en uw zoon kunnen zeker niet op basis van de voorliggende gegevens aangenomen worden. Uw moeder schrijft (laat schrijven) dat zij haar beide knieën diende te laten opereren en dat zij extreme artritis heeft in haar handen en rug waardoor ze moeite heeft om dingen op te heffen, boodschappen te doen en dergelijke. Ze stelt dat u haar hielp toen u nog vrij was, maar dat ze nu niemand meer heeft en "er alleen voor staat". Ze stelt u nodig te hebben. Uw moeder gaat in haar schrijven volledig voorbij aan de feiten die u gepleegd heeft en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Haar bewering dat ze er alleen voor zou staan, klopt niet aangezien ook haar kleinkinderen, dochter en schoonzoon in België woonachtig zijn en haar ongetwijfeld kunnen helpen indien nodig. Dat haar dochter een eigen gezin heeft, maakt niet dat zij niet op haar hulp zou kunnen rekenen. Hoe dan ook, u zit reeds sinds 18.11.2015 in detentie, ongetwijfeld heeft zij reeds alternatieven voor uw hulp. Desgewenst kan zij ook beroep doen op allerlei instanties die hulp bieden aan hulpbehoevenden, boodschappen aan huis bezorgen en dergelijke meer. Nadat uw recht op verblijf beëindigd werd omdat u door uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de maatschappij vertegenwoordigt, diende u op 28.05.2019 bij volmacht een 'Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van G. S. A. (...)' (bijlage 19ter) in. Op 08.10.2019 werd een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' (bijlage 20) genomen. Op 03.03.2020 werd het beroep tot nietigverklaring dat u tegen deze beslissing indiende bij de RVV verworpen. Uit het gegeven dat u bij uw zus en haar gezin zou kunnen verblijven en dat uw zus aangeeft dat zij u zullen helpen na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan, U bent een volwassen man van 47 jaar oud en kan dan ook in staat geacht worden om voor uzelf in te staan."

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift nogmaals uiteen dat zijn meerderjarige zoon, moeder, zus en schoonbroer en hun kinderen in België verblijven en hij met hen een hechte relatie heeft. Hij betwist evenwel niet dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid zijn met deze in België verblijvende familieleden, die verder gaan dan de loutere affectieve banden. Een familieleven dat daadwerkelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wordt bijgevolg niet concreet aangetoond.

Hoe dan ook, en gelet op het privéleven van de verzoeker, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging, waarbij hij zich op het standpunt stelt dat de privé-, familiale- en gezinsbelangen van de verzoeker ondergeschikt zijn aan het belang van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde.

Om na te gaan of er een schending voorligt van de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten, is het van belang om te weten of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker van 11 juni 2009 tot 26 oktober 2018 een verblijfsrecht had in België. Het legaal verblijf van de verzoeker nam een einde met de beslissing van 26 oktober 2018 waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Het thans bestreden bevel is het eerste bevel dat sindsdien jegens de verzoeker werd getroffen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat het bestreden bevel wordt genomen in navolging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 26 oktober 2018 (zie onder meer de brief van 15 mei 2020). De gemachtigde maakt *in casu* bovendien onder meer toepassing van artikel 7, eerste lid, 13°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. De situatie van de verzoeker kan dan ook niet zonder meer worden gelijk gesteld met een zogenaamde situatie van eerste toelating. Verzoekers situatie vertoont in tegendeel relevante gelijkenissen met de vreemdeling in de zaak Maslov, waarbij het EHRM heeft geoordeeld dat het nog steeds ging om een uitzetting van een gevestigde vreemdeling, zelfs al was het verblijfsverbod reeds

een jaar definitief geworden en al was er reeds enkele maanden voorheen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, alvorens de heer Maslov in november 2003 werd aangehouden en vastgehouden met het oog op zijn effectieve verwijdering (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK)).

In casu moet artikel 8 van het EVRM dus worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. In dat geval vormt de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68). Dit neemt echter niet weg dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

In de bestreden akte wijste de verweerder op de volgende veroordelingen van de verzoeker:

“Op 06.06.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit en verhandelen van cocaïnum (cocaïne) (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data tussen 01.11.2012 en 09.07.2013, het laatste feit gepleegd zijnde op 08.07.2013)”.

“Op 30.06.2016 werd u door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 30.04.2015); aan poging tot verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 14.05.2015).”

“Op 16.06.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een maatschappelijk werker van een openbare dienst (feit gepleegd op 18.11.2015).”

En

“Op 19.12.2018 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (2x) (feiten gepleegd op 24.01.2012 en op 01.06.2014).”

Hierop geeft de verweerder aan dat de feiten die leidden tot de veroordelingen van 30 juni 2016 en 19 december 2018 uitermate verwerpelijk zijn en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. De verweerder stelt verder als volgt: *“Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en uw bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij de slachtoffers. Het hoeft weinig betoog dat dergelijke feiten enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen in de samenleving. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Uit het strafdossier komt bovendien naar voor dat u drugs (cocaïne, amfetaminen, extasy) gebruikte en dronk, redenen die de kans op recidive verhogen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw alcohol- en drugsprobleem verholpen is. Daarenboven, indien zou blijken dat u therapie volgde om te werken aan uw verslavingsproblematiek, bestaat nog steeds een risico op herval, temeer daar een terugkeer naar de maatschappij na een jarenlange detentie niet evident is.”*

De verweerder wijst aldus op de bijzondere ernst, de herhaling van de gepleegde feiten en de laakbare ingesteldheid van de verzoeker waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen blijkt. De verweerder geeft tevens aan dat het risico op recidive verhoogd is aangezien uit verzoekers strafdossier blijkt dat hij drugs (cocaïne, amfetaminen en extasy) en alcohol gebruikte.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een

vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan *in casu* niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de verzoeker, vier keer door een strafrechter veroordeeld werd voor een veelvoud aan ernstige feiten zoals onder meer verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, poging tot verkrachting, opzettelijke slagen en verwondingen tegen een maatschappelijk werker van de openbare dienst, en het bezit en verhandelen van cocaïne.

In het kader van het derde middel, gaat de Raad voorts na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezinsleven met zijn meerderjarige zoon, en op een familieleven met andere familieleden (zus, moeder, schoonbroer en neven).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8

van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het familie-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het door de verzoeker voorgehouden gezins-, familie- en privéleven in zijn besluitvorming heeft betrokken. Dienaangaande wordt met name als volgt gemotiveerd:

“U was gehuwd met T. M. (...) (geboren op (...) 1971 te Iran), inmiddels zijn jullie gescheiden. Uit deze relatie werd een zoon, A. E. S. (...), geboren (geboren op (...) 1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 28.01.2016).

*Uw ex-echtgenote zou jullie zoon bij u achtergelaten hebben kort na hun aankomst op 12.12.2000 in België, zij zou zich momenteel in het Verenigd Koninkrijk bevinden. Uw moeder (G. S. A. (...), geboren op (...) 1951 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 01.06.2017), uw zus (A. E. N. (...), geboren op (...) 1970 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 08.10.2013), uw schoonbroer (S. A. (...), geboren op (...) 1967 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011) en uw neven (S. E. (...), geboren op (...) 1997 te Iran, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2011 en S. M. (...), geboren op (...) 1992, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2014) verblijven allen in België. U ontvangt bezoek van uw familieleden in de gevangenis. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw zoon, tussen u en uw moeder, tussen u en uw zus, tussen u en uw schoonbroer en tussen u en uw neven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. U legt een kopie van hun Belgische identiteitskaarten voor en voegt een schrijven van uw moeder, uw zoon en uw zus (ondertekend door haarzelf, haar echtgenoot en één van hun kinderen) toe. Uw familieleden geven in hun schrijven allen op hun manier aan dat zij u nodig hebben en dat zij wensen dat u in België blijft. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat er weldegelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden. Uit een schrijven van G.J., de pleegmoeder van uw zoon, blijkt dat zij reeds in 2006, uw zoon was toen 9 jaar oud, de pleegzorg over uw zoon aangevraagd en ook gekregen heeft via de jeugdrechter. U zou wel nog regelmatig contact onderhouden hebben met uw zoon. Sinds 25.02.2009 stond uw zoon nooit meer officieel op hetzelfde adres als u ingeschreven. Uw zoon bezoekt u slechts zelden in de gevangenis en u heeft op geen enkele wijze aangetoond dat jullie op een andere manier nauw contact onderhielden. Uw zoon geeft in zijn schrijven aan dat hij een depressie, die 5 jaar geduurd heeft, achter de rug heeft, een periode waarin hij uw aanwezigheid gemist heeft, maar dankzij therapie en familie is hij door de depressie heen gekomen. Volgens het schrijven van zijn pleegmoeder zou deze depressie een aanvang gekend hebben toen u werd opgesloten in de gevangenis. Hij zou beschaamd geweest zijn en had schrik dat zijn vrienden zouden vernemen dat u in de gevangenis zat, hij verbrak alle contact, ging het huis niet meer uit en verzonk in een depressie. Het gegeven dat het moeilijker zal zijn om, indien jullie dat zouden wensen, opnieuw een hechtere relatie op te bouwen in de toekomst wanneer u niet langer in België verblijft, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Alle feiten die u in België pleegde, pleegde u toen u reeds vader was wat getuigt van gebrek aan verantwoordelijkheidszin als vader. Meer dan normale*

emotionele banden tussen u en uw zoon kunnen zeker niet op basis van de voorliggende gegevens aangenomen worden. Uw moeder schrijft (laat schrijven) dat zij haar beide knieën diende te laten opereren en dat zij extreme artritis heeft in haar handen en rug waardoor ze moeite heeft om dingen op te heffen, boodschappen te doen en dergelijke. Ze stelt dat u haar hielp toen u nog vrij was, maar dat ze nu niemand meer heeft en "er alleen voor staat". Ze stelt u nodig te hebben. Uw moeder gaat in haar schrijven volledig voorbij aan de feiten die u gepleegd heeft en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Haar bewering dat ze er alleen voor zou staan, klopt niet aangezien ook haar kleinkinderen, dochter en schoonzoon in België woonachtig zijn en haar ongetwijfeld kunnen helpen indien nodig. Dat haar dochter een eigen gezin heeft, maakt niet dat zij niet op haar hulp zou kunnen rekenen. Hoe dan ook, u zit reeds sinds 18.11.2015 in detentie, ongetwijfeld heeft zij reeds alternatieven voor uw hulp. Desgewenst kan zij ook beroep doen op allerlei instanties die hulp bieden aan hulpbehoevenden, boodschappen aan huis bezorgen en dergelijke meer. Nadat uw recht op verblijf beëindigd werd omdat u door uw persoonlijk gedrag een gevaar voor de maatschappij vertegenwoordigt, diende u op 28.05.2019 bij volmacht een 'Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van G. S. A. (...)' (bijlage 19ter) in. Op 08.10.2019 werd een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' (bijlage 20) genomen. Op 03.03.2020 werd het beroep tot nietigverklaring dat u tegen deze beslissing indiende bij de RVV verworpen. Uit het gegeven dat u bij uw zus en haar gezin zou kunnen verblijven en dat uw zus aangeeft dat zij u zullen helpen na uw vrijstelling, kan niet afgeleid worden dat er een band van afhankelijkheid tussen jullie zou bestaan, U bent een volwassen man van 47 jaar oud en kan dan ook in staat geacht worden om voor uzelf in te staan. Aanvankelijk had u voor de SURB aangegeven bij uw moeder te willen gaan wonen. In dat verband stelde de SURB dat de verwachtingen op sturend en controlerend gedrag door het thuismilieu laag liggen, het is maar de vraag of dat bij uw zus anders zou zijn. U maakt geen melding van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied, noch van andere kinderen dan uw meerderjarige zoon, A. E. S. (...). Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en desgewenst ook middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich in de toekomst zal vestigen. Zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit en kunnen het land vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Iran dan wel elders. Dat het contact moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen daden. Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u België verlaat na uw invrijheidstelling. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw eerste (gekende) verkrachtingslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland alwaar u het grootste deel van uw leven verbleven hebt. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U verklaarde dat uw sociaal netwerk zich in België bevindt en dat u geen enkele band meer heeft met Iran. Uw vader die nog in Iran woonachtig was, is recentelijk overleden. U legt een overlijdensakte voor om dat aan te tonen. Dat u doordat uw vader overleden is, niemand meer zou hebben in Iran, lijkt weinig aannemelijk te meer daar u het land pas op 27 jarige leeftijd verliet. Uit het schrijven van dr. M. (...) d.d. 11.11.2019 dat u voorlegde blijkt alleszins al dat u ook nog een zus zou hebben die in Iran verblijft. Uit het asielrelaas van uw moeder blijkt dat zij,

minstens toen, een aantal zussen had die nog steeds in Iran woonden. Mogelijkerwijze had ook uw vader broers en zussen. Kans is groot dat uw tantes en/of ooms een eigen gezin hebben zodat u mogelijkerwijze ook neven en nichten zou hebben in Iran. Uw naaste familie bevindt zich dan wel in België, het is niet onredelijk aan te nemen dat u ook in Iran nog familie heeft. Aangezien u het land op volwassen leeftijd verliet, kan ook aangenomen worden dat u er nog vrienden en kennissen heeft. Indien u na uw komst naar België geen contact met hen onderhield is dat uw eigen verantwoordelijkheid en het zou niet betekenen dat die contacten niet hersteld kunnen worden. Hoe dan ook, wordt u als volwassen man in staat geacht om zelfs zonder familie en/of vrienden opnieuw een sociaal netwerk uit te bouwen op een plaats buiten België. Dat hoeft niet in Iran te zijn.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een uitvoerige en zeer concrete belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers lang verblijf en de dientengevolge opgebouwde banden in België (privéleven), alsook met verzoekers gezins- en familieleden in België (gezins- en familieleven).

De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij onttrokken wordt van zijn sociaal en familiaal netwerk in België, dat hij sinds augustus 2000 in België verblijft en dat hij niet meer terugkeerde naar Iran en geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Hij geeft aan dat hij een zoon heeft, die de Belgische nationaliteit heeft en in België woont. De verzoeker wijst erop dat hij in België een groot familiaal netwerk heeft met wie hij nauwe banden heeft, zijn moeder, zus en schoonbroer en hun twee kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben verblijven in België. De verzoeker benadrukt tevens dat hij een langdurig duurzaam verblijfsrecht had in België van 11 juni 2009 tot 26 oktober 2018, wanneer het verblijf werd beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert aan dat aan zijn private belangen onvoldoende gewicht wordt toegekend en er een te groot belang wordt gehecht aan zijn veroordelingen. De verzoeker erkent dat hij viermaal werd veroordeeld voor feiten gepleegd tussen 1 november 2012 en 18 november 2015 wegens inbreuken op de drugswetgeving, verkrachting, poging tot verkrachting en opzettelijke slagen en verwondingen. Hij wijst er echter op dat er zich sinds 18 november 2015 geen nieuwe feiten meer voordeden, “ook niet gedurende de detentie van de verzoeker”. Volgens de verzoeker pleit dit voor zijn ingesteldheid en zwakt dit de vaststelling af dat hij een actueel en ernstig gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Daarnaast geeft de verzoeker nog aan dat hij openstaat voor behandeling wat het risico op recidive opnieuw verder inperkt. Volgens de verzoeker worden deze vaststellingen in de bestreden beslissing miskent.

In essentie is de verzoeker het aldus niet eens met de door de gemachtigde gemaakte beoordeling. Wat betreft het gezins- en familieleven van de verzoeker, kan worden verwezen naar wat hoger wordt uiteengezet. De verzoeker betwist op zich niet dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid zijn met zijn in België verblijvende familieleden, die verder gaan dan de loutere affectieve banden. De Raad wijst er op dat op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt te beschermen. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De Raad acht de beoordeling van de gemachtigde dan ook niet kennelijk onredelijk.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker momenteel meerdere gevangenisstraffen uitzit “wegens het bezit en het verhandelen van drugs, meerdere verkrachtingen, poging tot verkrachting en opzettelijke slagen of verwondingen”. Deze feiten zijn ontegensprekelijk bijzonder ernstig. De Raad meent dat de verweerder, gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten, de herhaling ervan en het zeer ernstig karakter ervan, gelet op de laakbare ingesteldheid van de verzoeker waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen blijkt, en gelet op diens drugsgebruik, in redelijkheid kon besluiten dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat wel degelijk rekening werd gehouden met de in het kader van het hoorrecht voorgelegde argumenten dat de verzoeker sinds 18 november 2015 en gedurende zijn verblijf in detentie geen nieuwe feiten heeft gepleegd, dat hij over een werkbelofte beschikt, dat hij psychiatrisch kan worden begeleid door dr. M., dat hij volop heeft gewerkt aan zijn re-integratie, dat hij

zijn penale boetes afbetaalt, dat hij voor een woonst bij zijn zus terecht kan en op de tweede plaats staat voor een sociale woonst, dat hij tewerkgesteld is als knecht en dat hij diverse opleidingen volgde met het oog op de re-integratie. De gemachtigde oordeelde in dit verband als volgt:

“In het schrijven van uw advocaat d.d.29.05.2020 stelt deze dat u tijdens uw detentie niet stil heeft gezeten en u ten volle aan uw re-integratie werkte. Zo beschikt u over een werkbelofte in een kapsalon, kan u psychiatrisch begeleid worden bij dr. M. (...), kan u voor woonst terecht bij uw zus, staat u op de 2^e plaats voor een sociale woonst, betaalt u uw penale boetes af, bekwaam u een afbetalingsplan en beschikt u over een rijbewijs. U zou zich herpakt hebben tijdens uw huidige detentie, stelt disciplinair geen problemen, bent tewerkgesteld als knecht en volgde diverse opleidingen met het oog op uw re-integratie. U wenst graag nog een kans om uzelf te bewijzen, zowel ten opzichte van de Belgische Staat als ten opzichte van uw familie die u steeds is blijven steunen. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde en er werkzaam bent, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Tijdens een verblijf in de gevangenis staat men onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis maakt niet dat vast zou staan dat er geen gevaar meer van u uit gaat zodra u in vrijheid gesteld wordt en niet langer nauwgezet opgevolgd wordt. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de opmerking van uw advocaat als zou u disciplinair geen problemen stellen in de gevangenis, niet door bewijzen ondersteund wordt. Het betalen van de penale boeten (met goedgekeurd afbetalingsplan) is in uw eigenbelang aangezien er extra kosten of maatregelen genomen kunnen worden indien u dat niet doet, het is een verplichting waar u niet onder uit kan. Hieruit kan niet afgeleid worden dat er niet langer een risico op recidive bestaat. Uit het “Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie” uitgesproken door de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen op 29.11.2019 blijkt: “Uit het PSD-onderzoek blijkt een narcistische en antisociale persoonlijkheid, gebrek aan empathie, seksueel opportunistisch gedrag en instrumenteel geweld, en er is ook sprake van misbruik van alcohol en cocaïne. Tegenover de PSD ontkent u bovendien de zedenfeiten.” Uit het schrijven van dr. M. (...) aan uw advocaat d.d.11.11.2019 blijkt dat u de feiten lastens vrouwen “gedeeltelijk” erkende en het bevestigt dat u zeker begeleiding/opvolging nodig heeft. U lijkt zich dan wel bereid te tonen uw problematiek aan te pakken, feit blijft dat tot op heden deze problematiek nog niet zodanig behandeld is dat een risico op recidive uitgesloten is. Bovendien ontkent u de zedenfeiten ten opzichte van de PSD en ten opzichte van de psychiater erkende u de feiten lastens vrouwen slechts “gedeeltelijk”, de vraag kan dan terecht gesteld worden of u zich weldegelijk herpakt heeft zoals uw advocaat beweert. Uw eerste (gekende) verkrachtingsslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. U kampt dus al zeker meerdere jaren met een ernstige problematiek die tot op heden onvoldoende behandeld werd. Uit de door u gepleegde feiten kan afgeleid worden dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van vrouwen. In het “Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie” d.d. 29.11.2019 wordt dan ook gesteld: “De rechtbank kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat er vandaag geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald ontbreken op het vlak van dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken.”

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat tijdens een verblijf in de gevangenis de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, zodat niet zonder meer vaststaat dat de verzoeker geen gevaar meer zou vormen van zodra hij vrijgesteld wordt en niet langer nauwgezet wordt opgevolgd. Daarnaast verwijst de gemachtigde op goede gronden naar het “Vonnis tot afwijzing van een beperkte detentie” uitgesproken door de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen op 29 november 2019 waarin de rechtbank besloot “dat er vandaag geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald ontbreken op het vlak van dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken”. De verzoeker betwist ook niet dat hij misbruik maakt van alcohol en cocaïne. Bovendien weerlegt hij, wat betreft de zedenfeiten, ook niet dat “tot op heden deze problematiek nog niet zodanig behandeld is dat een risico op recidive uitgesloten is”. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorliggende gegevens wordt vastgesteld:

“Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorgelegd stuk afgeleid kan worden dat uw gedrag niet langer een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt om onderhavige maatregel te verantwoorden. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw narcistische en dissociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de

fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven.”

En

“U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.”

De verzoeker betoogt voorts dat hij door de bestreden beslissing naar Iran dient terug te keren, een land waarmee hij geen binding meer heeft en waar zijn vader ook recent is overleden. De verzoeker acht het onredelijk dat wordt geoordeeld dat hij nog familie heeft in Iran, nu hij er al lang niet meer verblijft en er niet wordt onderzocht of hij nog een band met de familieleden, vrienden en kennissen in Iran heeft. De verzoeker meent dat evenmin in rekening wordt gebracht dat hij door zijn lange afwezigheid uit Iran vervreemd is geraakt van zijn land.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“U kwam, volgens uw verklaringen, in België aan op in augustus 2000, u was toen 27 jaar oud. Sinds 11.06.2009 bent u gemachtigd tot verblijf. Het wordt niet betwist dat u door uw verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u België verlaat na uw invrijheidstelling. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw eerste (gekende) verkrachtingslachtoffer maakte u reeds op 24.01.2012, het laatste op 30.04.2015. Sinds 18.11.2015 zit u in detentie. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

Aangezien u tot uw 27ste in Iran woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland alwaar u het grootste deel van uw leven verbleven hebt. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U verklaarde dat uw sociaal netwerk zich in België bevindt en dat u geen enkele band meer heeft met Iran. Uw vader die nog in Iran woonachtig was, is recentelijk overleden. U legt een overlijdensakte voor om dat aan te tonen. Dat u doordat uw vader overleden is, niemand meer zou hebben in Iran, lijkt weinig aannemelijk te meer daar u het land pas op 27 jarige leeftijd verliet. Uit het schrijven van dr. M. (...) d.d. 11.11.2019 dat u voorlegde blijkt alleszins al dat u ook nog een zus zou hebben die in Iran verblijft. Uit het asielrelaas van uw moeder blijkt dat zij, minstens toen, een aantal zussen had die nog steeds in Iran woonden. Mogelijkerwijze had ook uw vader broers en zussen. Kans is groot dat uw tantes en/of ooms een eigen gezin hebben zodat u mogelijkerwijze ook neven en nichten zou hebben in Iran. Uw naaste familie bevindt zich dan wel in België, het is niet onredelijk aan te nemen dat u ook in Iran nog familie heeft. Aangezien u het land op volwassen leeftijd verliet, kan ook aangenomen worden dat u er nog vrienden en kennissen heeft. Indien u na uw komst naar België geen contact met hen onderhield is dat uw eigen verantwoordelijkheid en het zou niet betekenen dat die contacten niet hersteld kunnen worden. Hoe dan ook, wordt u als volwassen man in staat geacht om zelfs zonder familie en/of vrienden opnieuw een sociaal netwerk uit te bouwen op een plaats buiten België. Dat hoeft niet in Iran te zijn.

Vanaf april 2007 werkte u slechts zeer sporadisch officieel in België. Uw laatste (officiële) tewerkstelling eindigde op 13.12.2014. Deze laatste tewerkstelling was via het OCMW van Tongeren en viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een ‘werkattitude’ op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan of een gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u na uw vrijstelling als kapper aan de slag zou kunnen bij uw schoonbroer, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U volgde allerlei opleidingen tijdens uw detentie, dat kan alleen maar een pluspunt zijn voor het vinden van een tewerkstelling buiten België. U hebt in het verleden gewerkt in Iran en uit niks blijkt dat u buiten België niet opnieuw een job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde politiek vluchteling te zijn en ook om die reden niet terug te kunnen keren naar uw herkomstland. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een asielaanvraag indiende op 16.08.2000. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 25.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat uw asielaanvraag weinig geloofwaardig geacht werd. Er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U diende geen andere asielaanvragen meer in te België en uit niks blijkt dat u in een ander land dan België erkend zou zijn als vluchteling of een asielaanvraag lopende zou hebben. U draagt geen enkel stavingsstuk aan waaruit blijkt dat er nieuwe elementen die u niet naar voor bracht bij de asielaanvraag d.d. 16.08.2000 zouden bestaan die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zouden wettigen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat ook de asielaanvragen die uw moeder, uw zus en schoonbroer in het verleden indienden bij het CGVS, werden geweigerd. U legt een krantenartikel voor met als titel "Angst in Iran slaat toe na snelle stijging dodental" dat gaat over de uitbraak van Covid-19. Hierbij wordt opgemerkt dat de huidige situatie ten gevolge van de coronacrisis, tijdelijk is. U bereikt pas strafeinde op 10.11.2025, er kan aangenomen worden dat de corona-crisis dan reeds achter de rug is. En hoe dan ook zal de situatie in Iran op het moment van uw invrijheidstelling grondig geëvalueerd worden indien er sprake zou zijn van een gedwongen verwijdering naar dat land. U gaf eerder aan dat er geen medische redenen zijn die u belemmeren te reizen of terug te keren naar uw herkomstland."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het door de verzoeker opgebouwde privéleven in België, alsook diens medische situatie in rekening heeft genomen. De verzoeker betwist niet dat hij tot zijn 27ste in Iran woonde, dat hij de taal spreekt en dat hij een zus heeft die er verblijft. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het contact met zijn zus, indien dit al niet onderhouden zou zijn, niet zou kunnen herstellen. De verzoeker toont met zijn vage en algemene betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorliggende gegevens oordeelde dat hij "als volwassen man in staat (wordt) geacht om zelfs zonder familie en/of vrienden opnieuw een sociaal netwerk uit te bouwen op een plaats buiten België".

Waar de verzoeker nog meent dat van een objectieve en zorgvuldige beoordeling van de verweerder geen sprake kan zijn omdat hij reeds voornemens was om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op het moment dat de verzoeker hierover werd gehoord, kan worden verwezen naar wat hierover hoger bij de bespreking van het tweede middel wordt uiteengezet. Deze kritiek is ongegrond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een nauwgezette belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers lange verblijf en de dientengevolge opgebouwde banden in België (privéleven), alsook met verzoekers gezins- en familieleden in België (gezins- en familieleden). Met de eenvoudige beweringen dat de verzoeker nauwe banden onderhoudt met zijn in België verblijvende familieleden en dat hij vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst en met de eigen overtuiging dat het recidivegevaar is afgenomen, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder de uitoefening van het recht op een gezins- familie- en privéleven op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft afgewogen of dat hij ten onrechte de belangen van de staat bij het vrijwaren van de openbare orde heeft laten doorwegen op verzoekers belangen. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privé-, gezins- of familieleven zou uitmaken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker nogmaals de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.2.2. werd uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet genoemde en voor de verzoeker relevante elementen in rekening heeft genomen. De verzoeker toont ter zake geen onzorgvuldige feitenvinding aan. Uit hetgeen voorafgaat blijkt voorts dat de verzoeker niet

concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, kan derhalve niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE